

„Je lepší být nenáviděn pro to, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi.“

Kurt Cobain

... o pět let později

Petr seděl u stolu a dlouze sledoval Michala, jak u baru vede vážný rozhovor s Katkou. Zatímco Katka byla víceméně střízlivá a hlavně zcela při smyslech, Michal, ačkoliv byl také při smyslech, nebyl zdaleka tolik střízlivý, jak v duchu sám sebe ujišťoval. „Co tam řeší?“ Pokusila se odvrátit Petrovu pozornost Ivča, Michalova sestra co možná náhodou, možná ne úplně zcela náhodou, seděla vedle Petra. „Vážně netuším a nevidím to rád.“ Odpověděl Petr, který se ze své mysli marně snažil vytěsnit posledních několik let života. Ivča, Michalova sestra, co seděla vedle něho, se mu možná snažila pomoci v tom vytěsňování. Nebo možná se jej snažila přesvědčit, že ne všechny holky jsou takové, jaké z jeho pohledu vypadají. Nebo se jej snažila přesvědčit, že svět může být krásný i když bez ženských to za moc nestojí. Nebo ... ne to ne, nebyl její typ. Petr to věděl, Ivča to věděla, věděli to všichni, a přesto spolu občas hráli tu hru, co by bylo, kdyby nebylo všechno takový, jaké bylo. Byly na svatbě kamarádky a čas mezi klábosením, popíjením a debatováním o tom, kdo vlastně je větší tragéd, utíkal rychle. Tak rychle, že Katka se svým novým kamarádem, kterého nestihla představit, odešla domů a Michal si při pokusu o placení odchod domů rozmyslel a raději si dal dalšího panáka.

Ivča, jeho sestra byla ošklivě nachlazená a nesmírně ji mrzelo, že odpoledne nestihla obřad na radnici. Terinka, co v tomto okamžiku již měla jiné příjmení než předchozího dne, najednou seděla vedle nich, usmívala se a ve svatebních šatech vypadala jako víla, která k nim propadla z nějaké překrásné pohádky. „Měli jste to nádherný, moc mě mrzí, že jsem tam nebyla.“ Omlouvala se Ivča a doufala, že Terinka její omluvu alespoň v tom, co bude vysloveno, přijme. „Jsem ráda, že jsi přišla alespoň večer. Mám velkou radost, co lidí se na radnici sešlo. Nečekala jsem to. A bylo to hrozně hezký.“ Rozpovídala se nevěsta a v hlavě jí ještě dozníval první manželský polibek, který by si v obřadní síni zasloužil pořádný potlesk všech přítomných. „No...“ Pokusil se promluvit Petr, který si jen těžko uvědomoval sám sebe. „Mě naopak velmi potěšilo...“ snažil se, aby to co říkal, dávalo smysl, „že tam nebylo tolik lidí jako na Máčkově svatbě. Ty gratulace se tam tenkrát zdály být nekonečné...“ Terinka na něho upřeně zírala a jen těžko se snažila uvěřit tomu, co slyší. Petr si to sice neuvědomoval, ale poznal, že to asi nebylo ideální a raději zmlkl. Ivča na něho také upřeně zírala. Přímo jej svým pohledem probodávala. „Ale moc ti to slušelo, Terinko.“ Marně se pokusil zachránit svoji alkoholem uvolněnou upřímnost. „Raději asi půjdeme. Za chvíli mi to jede.“ Ukončila ten nekonečně dlouhý a příšerně netaktní rozhovor Ivča. „Půjdu zaplatit.“ Petr ze stolu popadl účet a odotácel se k baru...

Byla příjemná, ale ještě docela chladná noc. Končil první jarní den a obloha byla plná hvězd. Vzduch byl ale zatím chladný, po večeru v zakouřeném baru ale příjemně osvěžující. Ivča s Petrem rychle přešli malé prostranství mezi hospodou, hospodou a hospodou k parku, za kterým začínala cyklistická stezka, co vedla k domu, kde bydlel Petr a před kterým byla zastávka autobusu, kterým Ivča plánovala odjet. Čas rychle utíkal a tak šli rychle. Petr si uvědomoval, že se blíží i konec večera, který strávil hlavně s ní a že musí udělat rozhodnutí, zda již nadešel čas zbavit se toho neškodného gentlemana, do kterého se marně pokoušel stylizovat, nechat volný průchod svým citům, vzít ji za ruku a pokusit se o první, nebo možná zároveň poslední polibek. Nebo pokračovat v tom, z čeho se za spoustu let stalo příjemné a tolik ceněné přátelství. Rozhodl se pro druhou možnost. Opět. A vůbec

netušil, o čem ona přemýšlí a zda dnes nebude odjíždět zklamaná. Nakonec, přišla i přes svůj zdravotní stav a rozhodla se večer trávit s ním. Nebo to bylo tou svatbou? Zcela jistě to bylo tou svatbou a popravdě, bylo to tou svatbou. Snad se rozhodl správně... „To s tou Terinkou, to jsi asi nemusel říkat.“ Přerušila Ivča proud jeho myšlenek. „Co přesně myslíš?“ „No, ona tam nadšeně vyprávěla, co lidí měla na radnici a ty povídáš, že Máček měl mnohem větší svatbu.“ Krátce si jej přeměřila přísným pohledem. „No, to...“ mluvil tiše a styděl se, „to nebylo úplně ideální.“

Jako vysvobození, nebo možná zlověstná předzvěst událostí následujících dnů, byl jejich rozhovor přerušen hlasitým hromobitím. Zastavili si a překvapeně na sebe zírali. A poté své pohledy obrátili k obloze. Po hvězdách nebylo ani památky. Obloha byla temná a plná hustých oblaků. „To je docela divný.“ Petr nyní střízlivě mnohem rychleji. Měl sucho v krku a toužil potěšit svá játra vodou. Ani si neuvědomoval, že jej Ivča vzala za ruku, protože on tou druhou hledal mobilní telefon a web *Českého hydro meteorologického ústavu*, aby se podíval na aktuální stav počasí a hlavně na meteorologický radar. „Bouřka?“ Špitla a začala se rozhlížet po možném úkrytu. Marně. Byli na místě, kde nebyly žádné domy, domečky, boudy, budky ani boudičky. Což bylo taky zvláštní, protože byli stále v Plzni. „V polovině Března?“ Nevěřicně pokračoval ve svých úvahách. Radar neukazoval nic. Nad nimi bylo jasno. Měla tam být čistá obloha. Měli se kochat souhvězdími a romantickým pohledem na měsíc, měli přemýšlet o tom, co asi právě dělají kosmonauti na mezinárodní vesmírné stanici a jaké je asi močení do hadice s vakuovým odsáváním. Místo toho byla obloha plná oblaků, které neexistovaly. Mobil v Petrově rukou pohasl a ve stejném okamžiku zablikaly lampy veřejného osvětlení. Město pohltila temnota, kterou na okamžik rozzářil blesk, co prolétl prostorem a o vteřinu později následován mohutným hromem zanikl v zapomnění. Petr pohlédl na ustaranou Ivču a uvědomil si, že její vlasy a tvář je plná drobných kapiček vody. Začínalo pršet a její jindy sebevědomá tvář byla náhle plná nejistoty a strachu. Uvědomil si, že se třese zimou a v okamžiku, kdy se lehce poletující déšť měnil na průtrž mračen, jeho ruce objely její boky, aby ji ve svém objetí alespoň částečně uchránil. „Co budeme dělat?“ Špitla a na malou chvíli pohlédla do jeho očí. „Nevím. Zkusíme počkat?“ Správný postup byl pokusit se vyhledat úkryt, ale situace mu momentálně zcela vyhovovala. Čas kolem se zpomaloval, každý okamžik zdál se být věčností. Byl slyšet pouze prudký déšť, a rozechvělý dech. „Věříš na život mimo naši planetu?“ Pokazil romantickou chvíli, ale pravdou bylo, že bouře, která nebyla na radaru a v tomto ročním období, si jinak vysvětlit nedokázal. Bylo pro něho překvapením, že po této větě se k němu Ivča přitiskla mnohem těsněji a ten neškodný gentleman zmizel kdesi v těsných trencích. Nepřemýšleli o tom, co je správné, ani o tom co bude dál, až ta chvíle skončí a oni se budou muset rozdělit. Jejich rty se potkaly v dlouhém a nekonečném polibku. Nevnímali svět kolem sebe, cítili nádherný pocit uvolnění a napětí, které v nich pozvolna doznívalo. Nevnímaly ani podivný záblesk, který ozářil celé město a nenásledovalo jej žádné hromobití. Neviděli ani drobné jiskřičky, které zahály vedení vysokého napětí, kovové konstrukce laviček, zábradlí na železniční lávce, co stála opodál. Vzduch byl provoněn první jarní bouří, co ve skutečnosti možná nebyla a rozplynula se stejně snadno, jako se oddělily jejich rty. Ivči mobil mohutně vibroval množstvím textových zpráv, které přicházely, stejně jako ten Petrům. Cyklistickou stezku, na které stály, pokryla světla mnoha lamp. Ticho vystřídal skřípot desítek autoalarmů na nedalekém parkovišti. Mezi nimi ale vládl klid. Nikdo se nesápal po mobilu. Ani jeden z nich neodepisoval blízkým, kteří o ně měli starost. Jen tak tam stáli a užívali si tu nekonečnou chvíli, kdy hleděli jen na sebe.

První promluvila Ivča. Mluvila tiše, její hlas se lehce chvěl. „To, se nikdy nestalo.“ Ano, její hlas se chvěl, ale nebyl to její hlas. Něco se změnilo. Oba je zachvátila prudká bolest. Ivča ztrácela rovnováhu a hroutila se na mokrý asfalt. Petr se ji pokusil zachytit, ale i jeho rychle opouštěly síly. Svět v jejich myslích se točil, ztrácel se a znovu objevoval. Ve vzpomínkách se znovu setkávali s lidmi, které měli rádi. Byli to příběhy smutné i epizody radostné. Chvilky, ve kterých jim s někým bylo dobře i okamžiky, kdy cítili smutek a osamělost. Otevřeli oči. „Už jsem to pochopil.“ Konečně promluvil Petr jejím hlasem. „I já.“ Tiše reagovala ona, hlubokým mužským hlasem. „Ty jsi ty a já jsem já?“ Pokračovala a snažila se ignorovat množství alkoholu v krvi a žaludeční nevolnost. „Ne, ty jsi ve mně a já jsem v tobě.“ Odpověděl Petr a uvědomil si, že má plný nos a bolí jej v krku. „Říkala jsi, že jsi nějaká nemocná?“ „Taky jsi nemusel tolik chlastat.“ Následoval další okamžik ticha. „Co teď budeme dělat? Bože! Mám turnaj ve fotbálku! Takhle tam nemůžu!“ Rozkřičela se a pomalu získávala rovnováhu. „To sis před tím nemohl alespoň odskočit na malou?“ Křičela stále dál a za nedalekým keřem si stáhla kalhoty a sedala si na bobek. „Jak se s tím pracuje?!“ „Počkej, pomůžu ti!“ Nabízel se Petr. „Snad sem nepůjdeš za mnou?“ „Jo promiň, já zapomněl, že tohle jsem ještě neviděl.“ „Ne, tohle se mi snad zdá. Řekni! Řekni, že se nám to jen zdá a každou chvíli se probudíme, já budu doma, ty budeš doma a všechno bude normální! Teď jsem si s tím načůrala do kalhot! Jak to děláte?“ Petr nevěřícně kroutil hlavou. „Nabízel jsem ti pomoc. A obávám se, že se nám to nezdá. Navíc jsi mi načůrala do kalhot!“ Teprve jim docházelo, co se skutečně stalo. „Musím domů.“ Ivča si zapnula poklopec a svižným krokem vyrazila směrem k zastávce autobusu. „Ivi počkej, tohle není normální!“ Vykřikl za ní Petr a rozběhl se za ní. Bylo zvláštní, že běžel docela rychle a vůbec se nezadýchal. Ivča byla ve formě. „Bude toho víc, takhle nemůžeš domů!“ Jelikož Petr naopak nebyl ve formě, doběhl ji snadno a rychle. Došli až na zastávku, kde se konečně zastavila a přestala panikařit. „Petře, musíme něco vymyslet. Tohle se nesmí nikdo dozvědět. To by byl pro nás konec.“ Petr souhlasně přikývl. „Navrhuji jít ke mně a zjistit co se vlastně stalo. Možná to půjde nějak vrátit, nevím. Nemůže to přece tak zůstat napořád.“ Ivča malinko znejistěla, ale musela uznat, že Petr má pravdu. Otočili se a přešli ke vchodovým dveřím domu, ve kterém bydlel. Automaticky sáhl do kapsy, ale místo klíčů nahmatl rtěnku. „Klíče mám v kapse, takže, je to na tobě.“ Ivča odemkla a po schodech došli do malého bytu ve druhém patře. Petr zapnul počítač a Ivča se v televizi pokoušela najít nějaké zprávy, aby se dozvěděli, co se vlastně stalo. Byla ale pozdní noc, nebo brzké ráno a kromě teleshoppingu, esoteriky a lehké erotiky nenašla nic zajímavého. Zadívala se na Petra a spatřila sama sebe, jak sedí před počítačem, rychle přepíná okna, jak rychle vyplňuje vyhledávací políčka, přihlašovací dialogy, jak očima přejíždí zpravodajské články, RSS zdroje, prohledává webové kamery, stahuje satelitní snímky a podle všeho ví, co dělá. A hlavně, jak i přes svoji obrovskou snahu, nic nenachází. „Petře, asi bychom se měli připravit na zítřek. Podle všeho ty půjdeš do mé a já do tvé práce. A já vůbec netuším, co tam budu dělat.“ Na okamžik se odmlčela. „Upřímně, nikdy mě nezajímalo, co vlastně děláš.“ Petr přestal blbnout na internetu a vážně na ni pohlédl. „Potřebujeme plán...“

Den první

Ivča stála před budovou softwarové společnosti *Global Software* a marně v sobě hledala odvahu. „Čau Petře.“ Kolem ní prošel podivný chlápek s velkým břichem a plnovousem. Odkášlal si a u vchodu uhasil cigaretu. Tak ráda by si zapálila, ale místo toho... Vyndala z kapsy Petrovu elektronickou cigaretu. Natáhla a zalapala po dechu. Nechápala, jak někdo může dobrovolně šlukovat kovovou trubku. Nadechla se, na okamžik zavřela oči a opakovala si instrukce. Třetí patro, otevřít si čipovou kartou, pípnout si příchod, jít chodbičkou na pravé straně. Rozumím počítačovým programům, umím instalovat, umím konfigurovat, umím chytře mluvit o ničem. Jsem Petr. Nadechla se a odvážně vykročila...

Petr vstoupil do rozlehlé místnosti plné stolů, kójí, počítačů, telefonů a holek co umí být příjemné na zákazníky. Na tváři se mu rychle objevil blažený úsměv. To jak si prohlížel jednu krásnější tvář než druhou, jedno krásnější pozadí než druhé poprsí. Téměř jako u gynekologa v čekárně. Málem z toho zapomněl dýchat. Netušil, že *call centrum* může být tak dokonale atraktivní pracovní prostředí. Až mu z toho tvrdly bradavky. Pozvolným krokem zamířil ke svému stolu a uvolněně se posadil. Na displeji před ním svítil přihlašovací dialog. *KAVIAROVYTOUSTY* natukal heslo a nevzhledné logo operačního systému nahradila plocha plná roztomilých koťátek...

„Takže *piča piča piča...*“ Křičel ten silnější vousatý chlapík, kterého Ivča potkala před budovou. „Já se z toho snad poseru! Už to zase nejde! Nainstaloval jsi tu SX12?“ „Vole to se neumíš přihlásit na jinýho usera než na roota? Krávo to je Linux!“ „Já bych to vyhodil z *wokna!*“ Ivča pomalu kráčela rozsáhlou kanceláří a s nedůvěrou si prohlížela podivné postavičky za monitory. Každý měl alespoň dva, sportovní fanoušci dokonce tři. S hrůzou si prohlížela erotické kalendáře rozvěšené po stěnách a hromady starého *hardwaru* na podlaze. „Ahoj Petře, jaký byl víkend? Vypadáš nějak zadumaně.“ Prohodil kdosi ošklivý, co nesl cosi nevzhledného. Raději neodpověděla. Ostražitě se posadila na poslední volné místo. Popadla elektronickou cigaretu a pokoušela se probafat do blažené nevědomosti. Po chvílce se přemohla a s odporem na umaštěné klávesnici natukala heslo: *B==-)...</>(o)(o)* a nevzhledné logo operačního systému nahradila plocha plná roztomilých prostitutek...

Petr seděl, čekal a studoval scénář, podle kterého měl při jednání se zákazníkem postupovat. Z nepochopitelného důvodu tam ale stále problikávala ta roztomilá štěňátka a ve chvíli, kdy se pokoušel přepnout okno s aplikací, začal mu do sluchátek mluvit první zákazník. „Přeji krásné ráno, můžu vás udělat?“ Petra překvapilo, jak milý hlas nyní dokáže vyloudit. Asi ale nebyl dostatečně příjemný, protože zákazník na druhé straně ihned zavěsil. „Ivi, je všechno v pořádku?“ Nenápadně se k němu nakláněla slečna z vedlejší kóje. Byla to přenádherná blondýnka, co by mu normálně neodpověděla na pozdrav. Lehce jej to vyvedlo z míry, ale na tohle se překvapivě dokázal soustředit. „Ale, tak, je toho teď na mě nějak moc.“ Začal rozvádět rozhovor. „Pořád mi není dobře a do toho ještě milostný život, ach jo.“ Blondýnka nasimulovala starostlivý výraz. „A co víkend. Potkala jsi někoho nového? Byla jsi přece kamarádce na svatbě.“ Petr přikývl. „No, byl tam jeden kamarád, pěkně urostlý, milý a byla s ním sranda. A má nádherný modré oči, je teď volný a prý nepodvádí!“ Blondýnce se zablýsklo v očích. „Vid', že nás seznámíš.“ Petr se pokusil o namyšlený výraz. „Ani náhodou, toho si nechám pro sebe.“ „Ty jsi ale, já

myslela, že je to kamarád...“ Petr zavrtěl hlavou a vrátil se ke svému monitoru. „Kamarád taky rád...“ Utrousil tak tiše, aby to neslyšela.

„Pánové víte, jaký je rozdíl mezi ženou a psem?“ Ivča začínala dostávat tiky a alergii na hlas silnějšího chlápka s plnovousem. „Žádný. Pes taky běží za tím, kdo má větší klobásu.“ Dokončil vtip. „To je úplně ze života.“ Doplnil ten nejméně ošklivý, který seděl po jejím pravém boku. Poté se k ní naklonil trochu blíže a diskrétním hlasem se optal: „Tak co, jak to máš teď se ženskýma?“ Ivča odmítala o tomto tématu být jen přemýšlet a teď musela něco odpovědět. „No, tak jako...“ Kolega odpověď neodpověď pochopil jako pokus o vykrucování se. „No jak jsi říkal, že na svatbě někoho budeš mít.“ Ivča pochopila. „Za moc to nestojí.“ Snažila se vžít do Petrovi kůže, když už v ní byla. „Má mě ráda jako kamaráda.“ Kolega na ni soucitně pohlédl. „To znám. Já jsem zase prý moc hodný.“ Ivča obrátila oči v sloup.

„Ivi, máš ráda sex po ránu?“ Petr se otočil za neznámým dívčím hlasem. Stála tam usměvavá brunetka v přiléhavém tričku a minisukni. „Co?“ Tvářil se nechápavě a skutečně nechápal. „No, jeden zákazník po mě chce takovou statistiku.“ Petr se rozhlédl kolem sebe a začal přemýšlet, kde to vlastně pracuje. Domníval se, že prodávají alkoholické nápoje. „Jo, jasně, každý den.“ Brunetka si udělala čárku a vydala se pokračovat ve vytváření průzkumu. „Jak to zatím vychází?“ Křikl za ní Petr, který by cítil šanci, kdyby ještě něco měl v kalhotách. „Asi dvě procenta.“ Odpověděla mu a on přijal další hovor. „Haló?“ Představil se a očekával požadavek. „To jsem zase já, dobrý den. Chtěla jste mě udělat? Omlouvám se, řídím a musel jsem před tím zastavit, abych měl volné ruce.“ Petr poznal hlas, který již slyšel před tím. Svě předchozí přefeknutí si neuvědomoval a znovu začal uvažovat o tom, co vlastně tahle firma dělá. „Kam si myslíte, že jste se dovolal? Máte snad nějakou úchytku, která vás nutí volat do *call center* a chtít po dívkách sex? Být vaší paní utrhla bych vám koule!“ Petr ukončil hovor a přímo cítil, kolik dívčích pohledů na něho dopadá. Nastala napínavá chvílka, kterou přerušil výkřik té nejstarší. „Ivano! Promluvíme si u mě v kanceláři!“

„Možná by raději někoho, kdo na ní bude kašlat. Kdo jí za celý den ani nenapíše a bude koukat po jiných.“ Pokračoval ten nejpěknější kolega vedle Ivči. Ta se mezitím marně pokoušela zorientovat v Petrových poznámkách. „Prostě si myslím, že ženský nikdy nejsou sami.“ Náhle prohlásil a Ivča pochopila, že pracovat se zde nedá. „To není pravda!“ Rozhodla se reagovat. „Když tě ženská opouští, vždycky už má kam jít.“ Rozváděl svoji myšlenku. „Zato vy chlapi jste naprostí svatouškové. Jste pořád samá srandička, pivo a fotbal a najednou se probudíte v posteli s jinou.“ Rozohnila se. „Ty hele, Petr má asi ženský hormon!“ Vmísil se do hovoru ten neholený. Ivča vyskočila ze židle: „Kdybyste místo toho fňukání raději něco dělali! Je tady spousta ženských, měli byste se o ně starat místo toho vysedávání u počítačů.“ Všechny podivné postavičky za monitory nastražili uši. „Ženský nejsou hračky pro vaše,“ zasekla se, „naše pobavení. Jsou to živé, vnímající, inteligentní a naprosto úžasné bytosti, které touží po lásce, něžnosti a pozornosti.“ „Petře, sám dobře víš, že všechny holky ve firmě jsou zadané.“ Argumentoval ten smutně opuštěný. „Ale no tak určitě. Ale to není nemoc!“ Reagoval na něho neholený. Ivča se unaveně posadila a měla pocit, že příštích osm hodin bude srovnatelných s porodem. „Petře, změnil ses. Že ty máš ženskou. Že ty máš zase svůj osobní život. Že ty máš co ztratit?“ „Ženský jsou prostě mrchy.“

Rezignovaně pronesla po chvíli a s uspokojením sledovala, jak se pozornost všech zaměstnanců vrací k erotickým kalendářům na stěnách. Marně se snažila vzpomenout si na Petrovi instrukce ohledně jeho pracovních úkolů. Potřebovala nějaký návod. „Máme nějaký návod na ten nový produkt?“ „Návody píšeme, ale nikdo je nečte...“

„Ivi, co se děje. Tohle prostě nejsi ty. Děláš tady už tři roky a nikdy jsi takhle nevybouchla.“ Petr seděl v kanceláři s proskleným výhledem do místnosti s holkami. Tady by se mu líbilo trávit pracovní dobu. Celý den by se mohl kochat. Snažil se předstírat, že tu přísnou paní poslouchá, ale v duchu se potuloval s tou blondýnkou. „I teď mi přijdeš duchem nepřítomná. Ty, která měla pokaždé spoustu řečí, tu teď sedíš a nic mlčíš. Nekomunikuješ. Nemluvíš.“ Petr nadřizenou pohladil přísným pohledem. „Blbě čučíš!“ Propiskou se podrbala za uchem. „Zákazníka, kterého jsi odmítla obsloužit, znám. Vlastní několik nočních barů, restaurací a každý týden od nás odebírá 200 hl. Teď se budou muset vypít.“ Petr konečně pochopil, jak je možné, že Ivča vždy tolik vydrží. „Tady máš výpověď. Vyber si dovolenou a už tě tu nechci vidět.“ Položila na stůl popsaný list papíru.

„To nemyslíš vážně, že mě vyhodili!“ Ivča se musela hodně napít, aby tu informaci vstřebala. „Je mi to líto. Prostě mi to prostředí nesedlo. Najdu ti něco jiného, slibuji.“ Omlouval Petr své činy a Ivča se musela opět napít. Pak pokračovala v debatě: „Hele, ale ta tvoje práce je nějaká jednoduchá. Na všechno jsou tam návody, proč bereš tolik peněz?“ Po této větě se musel napít Petr. „Manuály zásadně nečtu.“ Odpověděl. „Aha. To vysvětluje spoustu věcí. Vy tam obecně moc nečtete. Mám hotovou práci do konce sprintu, takže příští dva týdny budu zkoumat tvůj Facebook. Zjistila jsem, že tam máš stejný heslo.“ Petr se opět musel napít a zapálil si cigaretu.

„Zdar hovada.“ Vedle jejich stolu se objevil Michal. Překvapeně se k němu otočili a nějak nevěděli, co říct. Chvilku si s nimi vyměňoval pohledy a přemýšlel. „Vy teď spolu šukáte, nebo co?“ „Proč musíš pořád mluvit tak sprostě?“ Okřikl jej Petr, když si k němu přisedal. Bylo to divný, spíš by takovou reakci očekával od své sestry. „A jak tě taková hovadina vůbec napadla?“ Ani ona nepoužívala podobné obraty. Michal zvažněl. „Nevím, prostě tak, nějak mě to napadlo. Něco ale mezi vámi je. Jste nějaký divný.“ „Michale, nic mezi námi není. Jsme jen kamarádi.“ Michal zíral na Petra a prostě to neznělo jako on. „Přestaňte ze mě dělat blbce!“ Pohlédl na Ivču. „Od včera jsi nebyla doma a teď se oba chováte divně.“ Petr se na něho lehce usmál. „Zajdeme na panáka, vysvětlím ti to.“

Barman právě naléval druhou zelenou, když Ivča vzala Michala za ruku, usmála se na něho a prozradila mu to velké tajemství. „Michale, víš, já jsem na kluky.“ Nalil si i barman a Michal se při polykání zakuckal. „Ivča to ví, proto u mě včera klidně mohla spát. Já totiž, celou dobu miluji tebe.“ „Ha! Bukvice!“ Vykřikl Michal a udělal dlouhý krok zpět. „Uklidni se prosím. Vím, jaký na to máš názor, a vím, že moje láska k tobě zůstane neopětována.“

Ivča se otočila a vrátila se ke stolu. Po chvilce se vrátil i Michal a přisedl si vedle své sestry. „Tak už to vím Ivi, všechno mi řekl. Klidně u něho můžeš spát.“ Na okamžik se odmlčel. „Já už ale nikdy. Jdu zvracet.“ Zvedl se a odešel.

Petr se naklonil k Ivče: „Co jsi mu řekla?“ „Že máš rád kluky a hrozně ho miluješ.“ Petr se zase odklonil. „To snad ne?“ Ivča jen zakývala hlavou. „No ty jsi mi

dneska podělal práci, tak tohle máš za to. A navíc, měl by sis zvykat. Pokud se nestane zázrak, holek už si moc neužiješ. Smiř se s tím.“

„Zvláštní, že se Michal už nevrátil.“ Ivča ležela zavrtaná ve spacáku a začínala chápat, proč má Petr tak rád ironii. „Fakt vtipný. Asi se z toho zkusím vyspat.“ „Ale z homosexuality se nevyspíš.“ Neodolala. „Zdalipak víš,“ začal Petr svůj monolog, „že máme unikátní možnost udělat experiment tisíciletí.“ „Tak povídej, když musíš.“ Ivča už zněla ospale a unaveně. „Lidstvo se již od počátku věků snaží rozlousknout otázku, čím orgasmus je lepší. Zda mužský, nebo ženský.“ „Bolí mě hlava, dobrou...“ Odpověděla Ivča a usnula. I Petr zavřel oči a brzy se odebral do říše snů...

Cítil její doteky a vzrušení, které v mohutných vlnách procházelo jejich spojenými těly, jej přivádělo na pokraj nekonečné slasti. V místnosti byla tma, ale ani jednomu z nich to nevadilo. Ty nejtajnější představy v tisících polibcích a dotecích stávaly se realitou. Dotkl se prsou, něžně je pohladil. Byly tak nádherně silné a pevné a zároveň měkké, hladké, neoholené. Jazykem ji něžně hladil na krku, poté svoji pozornost obrátil k bradavkám a jemnými, sladkými doteky je nekonečně dlouhé vteřiny laskal. Dlaní dopřával příjemnou masáž jejímu zadečku, tolik toužil spatřit její vzrušenou tvář, zasněný výraz, jiskru v těch nádherných očích. Nenápadně se natáhl k lampičce a rozsvítil a uvědomil si, že se miluje s Petrem...

Michal se celý zpocený probudil ve své posteli, ve svém růžovém pokoji a třásl se vzrušením, nebo strachem...

Den druhý

Ivča se posadila za počítač a přes nos ji udeřil nechutný zápach hniloby. Několik vteřin lokalizovala zdroj a poté odvážně otevřela šuplík. Nalezla tam pantofle, ponožky a zrající Olomoucké tvarůžky. Zhnuseně šuplík zavřela, popadla telefon a napsala zprávu: "Jsi prase!"

Petr si dopřával příjemnou koupel a konečně pochopil, proč holky tolik milují bublinky a sůl do koupele. To jak v horké vodě malinko perlila a ty její perličky probublávali pod hladinou, na hladině a uvnitř něho bylo nesmírně příjemné a uvolňující. Natáhl se pro mobilní telefon a odeslal: "A co je ještě nového?"

Ačkoliv se to zdá být neuvěřitelné, Ivča si již zvykla na poněkud bizarní prostředí v Petrově zaměstnání. Dokonce došla k závěru, že správně naladěná, ambiciózní žena by zde mohla vydělat slušné peníze. Navíc to všechno bylo tak jednoduché, na všechno zde byl návod. A nikdo, nikdo kromě ní jej nečetl. Všichni jen zkoumali, přemýšleli, testovali a návody psali. „Tady je to fakt děs. Pořád někdo něco chce a musí to být už včera!“ Vykřikoval ten kolega přímo za stolem, co měl tak dlouhé nohy, že ji neustále okopával. „No a teď si představ, že bychom dělali ve firmě, kde by byly samý ženský.“ Navázal ten nejméně ošklivý po levé straně. „Nebylo by to jen všichni, všechno a hned, ale ještě by nevěděli co!“ I na to si již Ivča zvykla. Uvědomila si, že teď je vlastně jednou z nich. A na rozdíl od nich samotných, dokonale věděla jak na ně. Našla webové stránky *Cosmopolitanu* a všem rozeslala odkaz. A firmou zavládlo ticho. Poté dostala hříšnou myšlenku. Vyzkoušet Petrovo heslo na jeho internetové bankovníctví. Překvapivě uspěla. „A hele, chlapec si nežije zas tak špatně.“ Pomyslela si a začala vybírat novou kabelku.

Petr stál v kuchyni svého bytu a zamyšleně si prohlížel odloženou Ivčino tašku. Několik minut bojoval se svým smyslem pro etiku, ale poté se rozhodl jednat a trochu se uvnitř prohrabal. Nalezl náhradní rtěnku, Venušiny kuličky, antikoncepční pilulky - asi by si měl zobnout, zrcátko, otvírák na pivo, a tlustou, v šedém obalu zabalenou knihu. Náhodně ji otevřel a začel se...

Ivča přemýšlela, že kabelky vlastně nejsou nic moc. Chtělo by to motorku. Pořádnou, silnou nadupanou mašinu, aby konečně mezi nohama cítila skutečnou sílu a energii. Něco velkého, silného, za čím by se každá holka neváhala otočit. Ideálně s lůžkovou úpravou. Po chvilce se na okamžik zastavila. Možná, už to nebyla ona. Pohlédla na webový prohlížeč. Nikde žádné šaty, šperky, na místo ženských magazínů zírала na články o motorkách, počítačích, dokonce ji zajímaly lety do vesmíru. Témata, kterými je Petr nudil na párty a které pro ni bývaly nudné. Uvědomila si, že se mění ale tak moc si přála, aby se to nedělo. Náhle jí chybělo to všechno ženské, co dřív bylo samozřejmostí a dnes pro ni tolik cizí. Dokonce se jí stýskalo po kritickém týdnu.

Petr si uvařil kávu, pustil televizi a udělal si pohodlí v křesle před ní. Překvapivě jej zaujal pořad pro ženy na mateřské - *Sama Doma* a začel se do knihy v šedém obalu. Byl to napínavý příběh o mladé dívce z chudých poměrů, do které se zamiloval překrásný milionář, co hledal doprovod na večer. Bylo to tak smutné, když si uvědomil, že pro něho byla pouhou hračkou, s jejímiž city si pohrával na více než

sto stranách a bylo tak ponižující, když ji na sto první straně přivázal k posteli a před jejími zraky se miloval s její sestrou. Petr pocítil dosud neznámou emoci, kdy duševně splynul s hrdinkou románu a náhle se dokázal vžít do její srdce rvoucí situace.

„Přerušujeme vysílání kvůli mimořádné zprávě.“ Petr si utřel slzy a obrátil pozornost k televizní obrazovce. *„V noci z neděle na pondělí naši planetu zasáhl vzácný astronomický jev. Neočekávaně intenzivní sluneční erupce do prostoru vyvrhla velké množství sluneční hmoty a plazmatu. Silné elektromagnetické záření způsobilo značné problémy v komunikacích a rozvodné síti. Na celém území České republiky bylo možné pozorovat polární záři. Nejsilněji jsme byli zasaženi v oblasti Plzeňska, kde prudké změny v atmosféře vytvořily nezvyklé chování počasí. Pro další podrobnosti přijala naše pozvání doktorka Dana Drábová.“* Na obrazovce se za elegantně oblečeným moderátorem objevila tvář populární vědkyně. Petr knihu odložil na postel. *„Paní doktorko, hrozilo obyvatelstvu nějaké nebezpečí?“* *„Dobrý den. Nejprve je nutné říci, že k podobným vesmírným jevům dochází pravidelně a žádným způsobem neohrožují lidské zdraví ani nezpůsobují žádné škody na majetku.“* Na okamžik se odmlčela. *„Dobře, ale zvláště starší spoluobčané mohly být, řekněme překvapení světelnou show, kterou nám nedělní noc poskytla.“* Snažil se senzace chtivý moderátor objevit katastrofu. *„To máte jistě pravdu a musím říct, že integrovaný záchranný systém, obzvláště pak v Plzni, fungoval příkladně.“* Na okamžik se odmlčela. *„Nicméně, kamery záchranných složek zachytily přítomnost dvojice osob v prostoru, kde podle našich měření vesmírné záření a radiace dosahovalo maximálních hodnot. Při intenzitě, které byli, vystaveni, nemůžeme s jistotou říct, jakým způsobem je to poznamenalo. Bohužel, tyto osoby se nám nepodařilo identifikovat. Kamery je zaznamenaly pouze z velké vzdálenosti a v okamžiku, kdy došlo k intenzivnímu rušení, jsme s oblastí ztratili veškeré spojení. Žádáme proto touto cestou, aby se tyto dvě osoby přihlásily na kterékoliv služebně Policie České republiky, nebo aby nás kontaktovali svědci, kteří by mohli pomoci s případnou identifikací. Mohli by být nebezpeční pro sebe, i pro své okolí a potřebují pomoc lékařů a psychologů.“* Petr vypnul televizi a jen tak okamžik hleděl na černou obrazovku. A pak náhle, zcela bez varování, opět přišla ta nesnesitelná bolest. Taková, jako před tím tam venku, když se to stalo. Bolest rychle odcházela, to jak se propadal hlouběji do stavu, kdy jeho duše bloudila ve světě neznámých a nových vzpomínek.

Stál uprostřed zakouřené místnosti a hrál stolní fotbal. Nemohl se hýbat, nemohl mluvit, mohl se jen dívat, jak dokonale zvládá všechny triky a mistrné přihrávky svému partnerovi. Vedle něho stál muž, nevěděl proč, ale znal jej. V očích měl jiskru a vycházel z někoho neuvěřitelný klid. Silné sebevědomí a důvěra, na kterou nemohl přestat myslet. Ne, to ona, ona na něho nemohla přestat myslet a byly to její pocity. Její vzpomínky na okamžik, kdy po dlouhé době pocítila, co znamená láska. Když byla v jeho objetí a cítila jeho vůni, věřila mu. Věřila mu všechno, co říkal, co dělat, věřila mu jeho úsměv, věřila mu jeho únavu, věřila v jeho city. A poté, náhle jako by se film jejího života přetočil. Seděla ve svém pokoji a plakala. A přitom byla tolik silná, a zároveň slabá a zranitelná. Láska, snad je to emoce, snad další lidský smysl, kterým každý dokáže vnímat úplně jiný svět. Nalézt štěstí, poznat sílu kterou nám dává, ale i bolest, kterou každý musí zažít.

Ivča nedokázala udržet oči otevřené. Seděla před počítačem, ale bolest, která přišla tak náhle, byla nesmírná. Nebyla to fyzická bolest, byla to lítost, byl to možná

strach ze všeho, co neznala, možná strach zažít zklamání, co nebylo její. Svět kolem ní se propadal kamsi do rozmazaných snů a obrazů cizích představ.

Byla v obývacím pokoji Petrova bytu. Byla sama, v ruku držela sklenku vína. Počítač přehrával jakýsi seriál, který neznala. Když se napila, aniž sama chtěla, poznala, že nad svým jednáním nemá kontrolu. Cítila zuřivost, vztek, cítila smutek a stesk. Neznala podrobnosti toho, co se v Petrově životě stalo, ale poznávala, co se před ní vždy snažil ukryvat. Stála u okna a sledovala potměšlou ulici. V oknech okolních domů byla tma, město dávno ovládly stíny a svit měsíce. Kdesi nedaleko, jedno jediné okno zářilo a ona věděla, že ta, na kterou čeká, dosud nespí. Naděje stále žila. Ne, naděje umírala. Pochopila, co Petr už nedokázal změnit. Pochopila, proč síla, stejně jako jeho láska se vytrácela spolu s Katkou, co odcházela z jeho života. Opět se napila. Bouřila se! Nechtěla, aby se Petr opíjel. Bála se zažít pocity, které nápoj každým dalším douškem uvolňoval. Hladina ve skleničce se malinko zavlhla. To jak do ní dopadla slza...

Ivča se probrala na schodišti. Cosi jí nutilo jít, běžet, uniknout tomu všemu. Prošla hlavních vchodem společnosti a uviděla sama sebe, Petra, jak stojí uprostřed parkoviště. Hleděl na ni s vážným výrazem, pomalu k němu kráčela. Dlouho se pak objímali. Každý z nich stejně důvěrně znal život svůj, i život toho druhého.

Petr však věděl víc. Věděl, co se jim skutečně stalo. Věděl, že jim možná bylo pomoci. Věděl, že by se pak vše vrátilo k osamělým dnům, věděl, že by je čekalo další loučení. Nic neříkal...

Čas toho dne se rychle krátil, a i když jarní slunce svými paprsky svádělo poslední bitvy s odcházející zimou, zapadalo brzy. Přicházel večer a jeho stíny lidem dovolovaly psát další kapitoly mnoha příběhů, mnoha tajemství, které každý nosí hluboko uvnitř své duše.

Petr seděl v sauně a snažil se moc neokukovat nahou Ninu, nahou Blanku, nahou Terinku ani nahou Petru. Vždycky toužil účastnit se jejich vyhlášených dámských jízd, ale tohle všechny jeho představy a sny výrazně převyšovalo. Zatím co ony nic netušili a již vášnivě plánovali další svatbu, on se zde cítil jako v sedmém nebi. O svatbě ale dokázali mluvit dlouhé hodiny. Vše muselo být naplánováno do nejmenších detailů a to se měla Nina vdávat až za několik měsíců. Bohužel ale jednotlivé role *Svatebního výboru* již byly beznadějně rozděleny. „A co vy, jak jste na tom? Novomanželé...“ Pokusil se Petr zapojit do rozhovoru. „No jasně Terinko, povídej, jaká byla svatební noc a tak...“ Pomohla mu změnit téma hovoru Blanka. „No bylo to nádherné, sice jsme oba byli docela unaveni a brzy jsme usnuli, ale všechno jsme si vynahradili ráno.“ Terinka toho nikdy moc nenapovídala, tedy minimálně před Petrem ne. Teď se ale rozpovídala. „Zapálili jsme si svíčky, byl tak něžný a zároveň tak příjemně vášnivý.“ To bylo tím horkem, jak se při té větě červenala. „A když jste byli v nejlepším, skočil k vám Baltazar a olízl vás.“ Nechal se Petr unést při představě pejska žárlícího na přítele své paničky. Holky v tom okamžiku utichly a překvapeně na něho zíraly. „Ivčo, nejsi dneska nějaká divná?“ Po chvíli promluvila Petra. „Slyšela jsem, že Petr je prý na kluky.“ Pokračovala větou, která jej nadobro probrala z rozjímání nad Niny popředím. „Kdo to povídal?“ Položil podrážděně otázku. „Na nákupu jsem potkala Michala a prý mu včera vyznal lásku.“ Na tváři měla škodolibý úsměv. „Byl z toho chudák pěkně zelený.“ Holky se rozesmály. I Petr se smál, ačkoliv se příliš pobaveně necítil. „Holky, je tu nějak horko.“

Nepůjdeme už na to víno?“ Pokusil se ukončit debatu a získat tak čas na vymyšlení nějaké odpovědi. S uspokojením sledoval, jak se všechny začaly chystat k odchodu.

„...nebo aby nás kontaktovali svědci, kteří by mohli pomoci s případnou identifikací. Mohli by být nebezpeční pro sebe, i pro své okolí a potřebují pomoc lékařů a psychologů.“ Ivča s otevřenou pusou sledovala záznam poledních zpráv a zapomněla nejen na porno, které objevila v Petrově počítači, ale i na smažené brambůrky, které našla v kuchyni. Rychle zvedla mobilní telefon a chtěla vytočit Petrovo číslo, ale došla mu baterka. Musela mu to ale říci, možná mají lék, možná jim pomůžou. Mohla by být zase mladá, krásná, svěží, štíhlá, usměvavá, naštvaná, veselá, smutná, prostě svá. Nebylo vyhnutí, musela na dámskou jízdu.

Petr dostal nápad, jak Ivče vrátit svoji homo sexuální orientaci a nenápadně následoval Ninu na toaletu. Sedl si do kabinky vedle ní a zahájil konverzaci. „Nino, já, ti musím něco říct.“ Začal nenápadně. „Ivi?“ Musela Nina překřičet dva vodopády. „Musím se ti s něčím svěřit.“ Na okamžik se odmlčel. „Nino, já jsem lesbička.“ Ve vedlejší kabině po těch slovech něco žbluňklo. „Já,“ pokračoval Petr, „moc tě miluji. Už spoustu let. A teď, když se blíží ta svatba, rve mi to srdce...“ Něco zavrзло a bouchly dveře.

Ivča vstoupila do vinárny *Hrozen*, když kolem ní proběhla vyděšená Nina. Unaveně dosela do čela stolu a na jeden zátah vycucla dvojku bílého vína. „Nino, jsi v pohodě?“ Empaticky se k ní naklonila Terinka. „Co se stalo. Vypadáš, jako by tě tam někdo škrtil?“ Zajímala se Blanka, zatímco si Nina dolila ze skleněného džbánu. „Ivča je taky na holky.“ „Co to povídáš?“ Nechápala Petra a Blanka také vysála svoji dvojku pomerančového džusu. Nina se k nim naklonila, aby je neslyšel nikdo od vedlejšího stolu. „Teď se mi na záchodě svěřila. Prý mě hrozně miluje.“ „Pane bože.“ Terinka si úžasem zakryla pusou. „Tak proto nás v sauně tak okukovala. Teď to dává smysl.“ Ivča si přisedla a nahodila přívětivý úsměv. „Tak co, jak jde dámská jízda?“ Holky leknutím nadskočily, když uslyšeli Petrův hluboký hlas. „A tak mě to můžete říct, já to na vás vidím, jak moc chcete.“ „Ivča je na holky. A miluje Ninu.“ Ivča vytřeštila oči a vypila Petry jemně perlivou vodu.“ „A kde je?“

Petr počkal, až si holky všechno řeknou a pak vyšel z toalety. Kráčel kolem baru, když k němu došlo jeho tělo a vlepilo mu neskutečnou facku. „Tak ty nejen, že jsi teplej, ale už i mlátíš mojí sestru?“ Zcela nečekaně se vedle nich objevil Michal. „Michale uklidni se, vůbec nevíš, o co tady jde.“ Snažil se jej uklidnit Petr, ale Michal jako by jej nevnímal. Komusi u baru z rukou vytrhl sklenku piva a vylil ji Ivče (Petrovi) na hlavu. „Potřebuješ trochu zchladit vole!“ Prohlásil a zapálil si. „Ivčo, musíme si o něčem promluvit.“ Vzala Petra za ruku a odvedla jej trochu stranou. „Hledají nás. Viděla jsem zprávy.“ Petr souhlasně přikývl. „Já vím.“ „Ty víš? A neřekl jsi mi to?“ Vypadal naštvaně. „Já, nechtěl jsem, aby se to vrátilo. Nechtěl jsem být sám a ten tvůj svět, je o tolik pestřejší, o tolik zábavnější než můj.“ Ivča na okamžik nevěděla co odpovědět, ale Petr viděl, jak uvnitř ní narůstá zloba. „Jsi pošahanej magor! Máš komplex z toho, že nemáš ženskou! Tvoje vzpomínky, to co mám v hlavě, měl jsi vůbec někdy z něčeho radost? Nechápu, jak takhle můžeš žít!“ „Zato ty jsi na tom mnohem líp!“ Bránil se Petr a Ivča jen negativně vrtěla hlavou. „Já vím.“ Na okamžik se rozesmutněla. „Ale já na sobě pracuji! Mám se ráda, protože každý se musí mít rád a starat se o sebe! Snažím se bavit, být aktivní a ty? Já, chci zpět moje tělo, chci žít svůj život! A ty nemáš právo mi ho brát!“ Okamžik na sebe hleděli. „Máš pravdu.“

Petr Ivču objal a začal ji vášnivě líbat. A ona, kdoví proč, se vůbec nebránila. Zavřela oči a nechala se unášet pocity, které jí jeho doteky přinášely. Náhle si Petr uvědomil, že se děje cosi, co už dlouho nezažil. Spodní prádlo se na něm zmenšovalo.

Holky je celou dobu opodál sledovali a celá scéna jim nedávala smysl. „Tak, Petr není na kluky.“ S uspokojením prohlásil Michal a po chvílce jej trochu mrzelo, že ve skutečnosti jej nemiluje. „A Ivča není lesbička. To je ták krásný, koukejte na ně...“ Jásala Nina.

Bylo po všem. Petr stál v kuchyni a smutně hleděl na prázdné místo na podlaze, kde ještě před hodinou ležela Ivči taška. Byla pryč a stejně jako ona, se na svět opět díval svýma očima. Při té hádce, líbání, snění, stali se opět sami sebou.

Alespoň stihla ten turnaj ve fotbálku...

O týden později

„Zase to někdo vojebal ty vole. Já se na to vyseru do píči...“ Křičel kolega s plnovousem. „To je ale pozitivní pondělí.“ Komentoval jeho výkřik kdosi. Petr seděl za svým stolem. „Pánové, já jsem tak rád zpátky.“ Jen tak prohodil. Po nedávných událostech si vzal pár dnů volno. Potřeboval být chvíli sám a tak trochu popíjel, vzpomínal a snažil se zapomenut život, který nikdy nežil.

„Prosím o klid.“ Do kanceláře vstoupil nadřízený. „Přeji všem krásné ráno, uděláme si malý *meeting*.“ Všichni se sešli okolo svého velitele a vášnivě hltali každé jeho slovo. „Mám pro vás dvě zprávy a věřím, že obě jsou dobré.“ Zněl velmi vážně. „Asi se mi po vás bude stýskat, ale život jde dál a já se přesouvám do centrály naší společnosti.“ Počkal, až tu informaci všichni zpracují. „A jistě vás potěší, že mě na mé pozici nahradí žena. Dovolte, abych vám představil novou manažerku našeho oddělení, Ivanu.“ Dveře za představeným se otevřely a vedle něho se postavila drobná postava usměvavé brunetky s přísným pohledem. „Ivana má bohaté zkušenosti s jednáním s klienty a dobře zná všechny naše produkty, naše interní procesy a způsob, kterým zde pracujeme. A jistě brzy poznáte, že je to takový malý generál.“

Petr spadl ze židle...